

[Haunstrup Clemmensen.]

denne side af vor skattelovgivning snart kan nå frem til rimelige og gode vilkår.

Foged: Det fremsatte ligningslovsforslag er vel i den foreliggende skikkelse nærmest at betragte som lidt af et nødvendigt onde. Jeg er overbevist om, at kun et fåtal vil være i stand til uden at have et omfattende papirmateriale i hænderne at redegøre for de heri indeholdte regler.

Når jeg bruger udtrykket „nødvendigt onde“, så er det jo, fordi mange af reglerne er fremkaldt af skattefradragsrettens afskaffelse, og en del af reglerne er fremkaldt af kildeskattereglernes indførelse. Jeg tænker somme tider på de fædre, der var til begge dele, både kildeskattens gennemførelse og skattefradragsrettens afskaffelse. Der er vist ikke meget tilbage af de gyldne tider på det skattepolitiske område, som de lovede. Vi kan jo håbe på, at vi ad åre når frem til de såkaldte gyldne tider, så det hele skulle blive lidt lettere. Men jeg hører desværre — det er måske min natur — til det hold, der frygter, at besværlighederne fremover ikke bliver færre, end de har været indtil nu; tværtimod tror jeg, at vi i gamle dage var meget nær skatteregler, som var lettere overskuelige og lettere end dem, vi når frem til nu. Folketinget får næppe mange rosende bemærkninger fra de kontorer, der skal administrere de love, vi her forsøger at gennemføre.

Jeg kan på venstres vegne tiltræde ændringerne vedrørende forhøjelse af boligværdien fra $2\frac{1}{2}$ til $2\frac{3}{4}$ pct. Det er en direkte følge af boligforliget. Som følge deraf skal man altså nu vandre opad med $\frac{1}{4}$ pct. årlig indtil 1974, og det er derfor naturligt, at det indarbejdes i ligningsloven hvert år.

Vi tiltræder også ændringen vedrørende de nyetablerede. Jeg gør opmærksom på, at det drejer sig om såvel landbrugere som de nyetablerede i byerne. Jeg forstår nu, at den tidligere finansminister stadig væk ikke er så begejstret for fradrag, men jeg vil gerne i modsætning hertil sige, at hvor der er nogle typisk individuelle byrder, mener vi fra venstres side, at fradrage også må kunne behandles individuelt. Vi er ikke så kollektivt anlagt. Vi håber, at der altid må være plads for den enkelte borger ved

behandling af den enkelte sag, også når det drejer sig om skatter.

Ajourføringen fra 3.000 kr. op til 5.000 kr. er jo næppe en hel ajourføring, når det kommer til stykket. Der er gået et alt for langt spænd af år til, at det kan være en ajourføring, og vi har da også tidligere fra landbrugsorganisationerne modtaget et brev, hvori der gives udtryk for et væsentlig højere tal, begrundet med, at for det første bør det føres à jour, og for det andet bør de stedse vanskeligere etableringsforhold for landbrugsungdom følges op af en ordning, hvorefter man på en eller anden måde — og det kan gøres her — lempes deres skat.

Jeg finder i øvrigt anledning til lige at komme med et hjertesuk vedrørende dette område. Jeg har jo tidligere flere gange i folketinget fremdraget dette, at det ikke er nogen ret at få dette fradrag, men det er en bevillingsmæssig lempelse, som den enkelte borger skal søge om hos skatterådet, ikke hos de hjemlige ligningsmyndigheder, men hos skatterådet.

Når jeg på ny rejser spørgsmålet om at få det indarbejdet som en ret og beder finansministeren om, at vi dog kan få det nøje gennemarbejdet i udvalget, så er det egentlig, fordi der er opstået en ny situation, siden vi behandlede det sidst. Siden vi behandlede det sidst, har folketinget nemlig på andre områder behandlet lempelseslove, jeg tænker i den forbindelse på boligsikringsordningen — lad mig bare bruge udtrykket „boligstøtteordningen“. Der er der gennemført regler, hvorved nogle støtteordninger er ubetinget skattefrie uden ansøgning. Jeg tænker også på en ny situation, som vi jo kommer i i løbet af få dage med forslaget til den nye egnsudviklingslov. Der har finansministeren vel også tiltrådt, da det jo er et regeringsforslag, at den industri, der etablerer sig i de områder, nu får et nedslag på 25 pct., får et tilskud på 25 pct., og disse 25 pct. får de uden ansøgning; de er fradragsberettigede.

Det er sådan set min begrundelse for på ny at rejse spørgsmålet, for det skønnes ikke at være rimeligt, at man for en stor del borgere, der har væsentligt større og bedre indkomstforhold end dem, jeg her nævner, har rettigheder med hensyn til tilskud — det er endda tilskud, de får, og